

Finestra estil gòtic del segle XVI, restaurada, al carrer del Doctor Riera.

Estampes pretèrites

LA GUERRA

L'esperit bèl·lic dels petits granollerins tenia ocasió propícia per a manifestar-se. En poca estona es declarava una mobilització general al barri i ni un sol dels minyons guerrers desertava per a deixar l'honor i la glòria en perill d'adjudicar-se'l l'adversari. No hi havia necessitat de tocar les campanes ni del sò metàl·lic de l'heràldica trompeta. Un parell o tres, els més agosarats o desvergonyits, personalment s'encarregaven d'anar de casa en casa a transmetre «l'ordre» a l'oficialitat i individus de tropa. ♦

Detall de la finestra del segle XVI, avui balcó de transició al Renaixement, al carrer del Doctor Riera. Fot. Canal

Un dinar de correuita, idealitzant plans maquiavèlics que desconcertessin l'adversari i bo i pelant la taronja, ja hom s'encamava al lloc de «concentració» enarborant els estris i atuells per a la batalla imminent. ♦ A l'hora convinguda, els «jefes», que és com qui diu els més «galiasses», donaven les darreres instruccions, arengant els subordinats perquè no defallissin en el moment de l'encontre. ♦ Tot s'havia previst per a evitar que una insignificància podés malmetre l'èxit de les operacions. ♦ La «guerra» era entre els minyons del barri del Carrer de Corró i els de la Plaça Gran, a instància d'aquests i per a saldar vituperis i renyines que reclamaven l'entrada en acció de les «armes». ♦ La sessió en que s'exposà, al voltant de la Pedra de l'Encant, que la dignitat i prestigi de la «colla» no podia quedar per més temps en entredit, fou del més solemne. Visques, moris, crits patriòtics i himnes

reconfortants encengueren les sangs dels reunits i per unanimitat s'acordà la «guerra» i que es participaria als enemics per mitjà d'emissaris que concretarien els detalls de la topada. ♦ Ràpidament es muntà guàrdia permanent als voltants de la placeta de la presó, on hi havia el fortí, curull de «municions». Els munts de pedres que hi havia per aquells temps, permeteren la construcció d'una muralla de contenció, que dificultés un possible atac de l'enemic, ablanint en canvi la contraofensiva dels propietaris. El dia del combat s'esqueia en dijous, i fou escollit per la senzilla raó que a «estudi» es feia festa i hom s'estalviava d'haver de fer «campana». ♦ El pas dels guerrers del carrer de Corró, tots els guerrers formats i en direcció al camp de batalla, la riera del Congost, fou del més memorable. Al davant, impertèrrit i valerós, amb mirada serena i orgull de l'alta jerarquia, el caporal, al qual seguien tots els adictes, cobert el cap amb galledes, plats, olles i palanganes de porcel·lana abonyegada i una enorme tapadora subjectada al braç esquerra, amb dos cordills de nusos, la funció de la qual era aturar els projectils dels contraris. Les butxaques, curulles de rocs i pedres cantelludes, especialment indicades per al cas, i en els rostres, un entusiasme delirant i ganes boges de demostrar la seva valentia. ♦ El que sorprengué, però, a tothom, fou el que en podríem anomenar sufix de la croada. Un minyó escardalenc que passava superbiós darrera dels seus companys guerrers. A l'esquena, lligada amb trossos de cadena que despertava la curiositat, portava una caixeta. Decididament els del carrer de Corró havien donat un cop d'efecte singular. Allò, era el botiquí! En ampolles curosament arrengrades, hi portaven l'aigua de timol, l'àrnica, la tintura de iodó i l'aigua de cop. En paquets, el cotó fluix, gasses i benes per a socórrer els ferits. ♦ Talment que un regueró de pólvora la nova s'estengué als «notables» dels barris més o menys interessats en la lluita. El combat, però, no va tenir pas tanta gravetat com havien «temut» els seus organitzadors. No hi hagué vencedors ni vençuts, però per tres o quatre vegades un regalim sanguinolent brollà de les testes dels braus soldats d'ambdues bandes, a conseqüència d'un cop de pedra ben donat. Més que el desig de fer mal, però, animava als combatents la satisfacció del valor reconegut i plàcidament es retiraren. ♦ Per a justificar la proesa, a la tornada exhibiren els «ferits», com el més preuat trofeu de guerra. ♦ Ramon BARBANY.